
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

MINDEN EMBERÉRT...

1Timotheus 2,1-4.

2015. 11.15.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 2. zsoltár

Imádkozzunk: Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által! Minden nyomorúságunk, ijedelmünk, rémületünk és szorongásunk közepette is, amikor körülvesznek bennünket a halálnak, az iszonyatnak és az elveszésnek kötelei, mégis hadd jöjjünk eléd hálaadással, - megköszönve, hogy áldó békességedet reánk ragyogtattad, nyugodt és csendes időt ajándékoztál nekünk, és most is arra késztesz bennünket, hogy Hozzád jöjjünk, elkérni ezt a nagy áldást. Mi most mindannyian tanácstalanok és bizonytalanok vagyunk, de köszönjük, hogy Igéd meghív bennünket arra, hogy félelemmel, reszketéssel, mégis örömmel, hálaadással jöjjünk Hozzád, hogy a Fiúra tekintsünk, felkentetre, Krisztusunkra, üdvözítőnkre és szabadítóinkra. Mert Őbenne teljesen feltártad tökéletes és örökérvényű akaratodat. És azt ígérted tiédnek, ha a Fiúhoz közeledünk, Neki hódolunk, Őt csókolgatjuk, megtartasz bennünket. Könyörgünk hát, Mennyei Atyánk, erősíts meg bennünket ezzel a boldog biztatással, növeld a mi gyenge hitünket. Ingadozók, tévelygők, kétségbeesettek vagyunk. Kérünk, erősíts bennünket kegyelmeiddel, hogy szívünkben a Tőled kapott szeretet még nagyobb és még mélyebb legyen. Félelmetes szívűek, könnyen megrettenők, bosszúállásra hajlamosak vagyunk. Hadd tanuljuk Tőled az imádságot, a szentséget, a tiszta, tökéletes, szent és ártatlan életet. Kérünk Krisztusért, Urunkért, hallgass meg bennünket, könyörülj rajtunk. Ámen

Textus:

Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások, minden emberekért, királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel. Mert az jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Timótheushoz írt 1. levél 2. rész 1 – 4. vers

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! A nagy francia forradalom idején egy magyar költő, Batsányi János lelkes verset írt, melyért meg is hurcolták. De aztán idestova kétszáz éve idézgetik ezt a verset, vagyis inkább az utolsó sorát: Vigyázó szemetek Párizsra vessétek. Én most hadd idézzem a vers utolsó két sorát, mert így van ennek igazán súlya: Jeretek, s hogy sorsotok előre nézzétek/ Vigyázó szemetek Párizsra vessétek. Ma pedig mindenünnen ezt halljuk: Imádkozzatok Párizsért!

Ma az apostol szava nyomán arról szeretnék szólni, mit jelent ez az imádkozás. Négy dolgot mond az apostol, erre buzdítja Timótheust és a gyülekezetet, ahol Timótheus szolgál: *Mindenekelőtt* arra intelk - mielőtt bármibe belekezdénél, bármit mondanál, bármit tanácsolnál, eképp mi is mielőtt mi bármibe belekezdénénk, bármit mondanánk, bármilyen irányba elindulnánk - , *mindenekelőtt* tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért. A Biblia-magyarázók sokszor felvetik azt a kérdést - és ez nem is álságos kérdés - , miért mondja az apostol azt, hogy *minden* emberekért? Magunkért, igen! De minden emberért, mindenkiért válogatás nélkül, kivétel nélkül, az ellenségért is, azokért is, akik megszerveznek Európa egyik fővárosában, Párizsban egy merényletsorozatot s ártatlanokat, védteleneket mészárolnak le, - értük is? Minden emberekért? Miért kéri ezt az apostol?

Ha felbontjuk és részenként megnézzük intelmét, ezt látjuk: intelk azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások - így s talán közelebből megértjük ezt. Az apostol a könyörgésen azt az imádságformát érti (görögül: deészisz), amit magyarra egyszerűen így lehetne lefordítani: kérelem, vagy kérvény. Amikor szükség idején nem egy valaki, hanem mindenki imádkozik. Nyilvános könyörgést tartanak. Ezt közimádságnak nevezzük. Ezzel jelöljük azt az alkalmat, eseményt, sőt magát az összegyülekezést, amikor szükségben, bajban, járvány idején, nyomorúságban, veszedelemben egybegyülekezett a közösség, és egészen konkrétan a veszedelem az elhárulásáért könyörgésben közösen Isten elé járultak. Éppen ezért vetik fel sokan a kérdést, hogy miért mondja az apostol, hogy: *minden emberért...*? Erős nyomatékka még be is írja a szövegbe, hogy minden *emberért*, holott a görögben elég lett volna csak annyit írnia, hogy mindenkiért, az is érthető lenne, de ő nyomatékka odaírja: minden emberért! Pedig, amikor egy-egy közösség egybegyülekezik, vagy gyásznapon egy ország, akkor ebbe a könyörgésünkbe bizony nehéz belefoglalni egy másik közösséget. Azt a közösséget is, amit nem is ismerünk. Mert könnyű és egyszerű azt mondani, hogy ma Európában van itt néhány bolond, fanatikus ember, ők képezik a lakosság egy ezrelékét vagy egy-milliomod részét, - ők a terroristák; ki kell szűrni, félre kell tenni őket, el kell zárni őket, hiszen csak magányos akciózgatók! De nem erről van szó. Ezek az emberek közösséget alkotnak. Gaztettüket megszervezték ütemesen és magyarázatot is fűztek hozzá. Így szól a magyarázat: megindítottuk háborúkat a keresztes Európa ellen. Ez tehát egy véres akció-közösség. De hol van ez a közösség, kik ők? Nem találni őket, de vannak.

Ilyenkor tehát súlyos és nehéz kérés az apostol utasítása, hogy minden em-

berért tartassanak könyörgések, hogy az imádkozó közösségek belefoglalják imádságukba a nem-imádkozó közösségeket is, a békességre áhító közösségek imádságukban hordozzák a háborúságra vágyó közösségeket is, a nyugodt időként hálát adó közösségek megemlékezzenek imádságukban azokról is, akik felfordulást, nyugtalanságot, félelmet, anarchiát keltenek, terrort hoznak a világra.

De éppen ezért mondja az apostol, hogy: *mindenek előtt*, mindent megelőző módon. Folyamodványt nyújtunk Istenhez, amikor könyörgünk, kérvényt adunk be, és kérésünket egészen konkrétan megfogalmazzuk. Ahogy az apostol is kimondja a kérésünk tárgyát: tartassanak könyörgések... minden emberkért, minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk. Talán némi bűnbánattal kell mondanunk: bizony, magától értetődőnek vettük, természetesnek tartottuk, hogy békében élünk. Nekünk az jár, úgymond; vagy, ahogy a fülünkbe zsong sokszor a reklám: mert megérdemlem... Magától értetődőnek vettük a nyugodt és békés életet, vagyis elfelejtettünk arról, hogy szüntelen Istennek hálát adjunk a csendes és nyugodalmas időkért. Azok az idők, akik itt ülnek közöttünk és megélték háborút és forradalmat, ők igazán tudhatják, hogy a szűkülésnek, a rettegésnek, a megsemmisülésnek az idején micsoda forró és buzgó imádság tudott ez lenni? csak egy félóra csendességért, csak egy napnyi nyugalomért, csak a közvetlen veszedelem elhárulásáért! Most újra Istenhez kell folyamodjunk, petíciót, kérvényt, könyörgést kell együtt, közösen beadnunk békességünkért, - mondom még egyszer, bűnbánattal is, alázattal is, mert könnyen vettük a békés és csendes időket, nem ajándéknak tekintettük, hanem járandóságnak fogtuk fel. De mit mond a 2. zsoltár? Csókolgassátok a Fiút, mert hamar fölgerjed az Ő haragja. Hódoljatok neki, hogy el ne vesszettek az úton!

Azután azt mondja az apostol, hogy tartassanak *imádságok*. Ez általános imádságformát jelöl, azt, amikor az ember, ha nem is tudja megfogalmazni és kimondani, hogy mi az imádságának a tárgya, mégis Isten elé megy imádságban, megnyitja szívét és megnyitja száját. És ha nincsenek is szavai és nem is tudja a kérését konkrétan megfogalmazni – vannak ilyen pillanataink, helyzetek, fűlsóhajtásaink! – akkor, ahogy a Római levél 8. részében ugyanezzel az igével mondja az apostol, akkor Isten Szentlelke siet a segítségünkre és maga a Lélek mondja azt, amit mi nem tudunk kimondani. Ezért mondja másutt az apostol, szüntelen imádkozzatok! (1Thesszalonika 5,17) Ezért mondja a mi Urunk Jézus Krisztusunk: mindig imádkozni kell és soha meg nem restülni. (Lukács 18,1) A restségünknek és az imából való kioldódásunknak, az imaórák, imapercek odahagyásának nagyon sokszor az az oka, amit éppen az apostol mond a Római levélben, hogy ugyanis eltölti a szívünket valami kétség, rémület, aggodalom, s úgy gondolunk Istenre, mint a tökéletes magyar bürokrátára. Beadjuk hozzá a kérvényünket, ő pedig a 28 nap ügyintézési határidő után felszólít bennünket hiánypótlásra. Pótoljuk a hiányt, ő megint felszólít bennünket hiánypótlásra, majd beküld bennünket a kérelmek, paragrafusok véghetetlen labirintusába, - mire legyintünk, és odahagyjuk, legyen úgy,

ahogy lesz. Eképp elhalkul a szívünkben az imádság. Hol van a kyrie eleison, a miserere nobis, a sanctus, a benedictus, az agnus Dei? - hogy mondjam a régi egyház szertartásrendjét. Hol vannak a zsoldárok? Hol vannak a nagymamák, akik vasalás közben zsoldárt dúdolnak, hol vannak a férfiak, akik magányos perceikben dicséreteket énekelnek, hol vannak a gyermekek, akiknek szívbe éjszaka fölriadván föltolul egy csendes esti ének? Még ha nem is tudom pontosan, mit is akarok, még ha bizonytalan vagyok is – imádkozom! Azt mondja az apostol: tartassanak imádságok, legyenek Isten elé való odaállások, felemelt kezekkel, megnyitott szívekkel, várakozó lélekkel, szavak nélkül is! Mert tudjuk, sokszor a szavak nélkül elmondott imádságok, a mi kis, egyszerű dadogó mondatocskáink, félszavacskáink sokkal kedvesebbek Isten előtt, mint a pogányok cirkalmas ima-zengzeményei, mert Ő igazmondó, verax és szereti gyermekeit, ha igazat mondanak. Milyen egyszerű a mi Urunk Jézus Krisztusunk imádsága a Gecsemáné kertjében. Egy mondat. Bele tudnánk képzelni az Ő zihálásába, agóniájába valami óriási költészeteket? Milyen egyszerű a Miatyánk, kedves testvérek! Néhány mondat, fél perc alatt elmondható. Tartassanak imádságok!

Aztán azt mondja az apostol, hogy tartassanak *esedezése*k. Ez az esedezés egészen pontosan és sajátosan a közbenjáró imádságot jelenti, az intercessio-t vagy interrogatio-t, amikor valamiért, egészen meghatározottan, de még inkább valakiért vagy valakikért egészen pontosan, meghatározottan közbenjárunk. A görög eredeti szó egy profán kifejezés, azt jelenti, amikor az ember ráüt a szeg fejére. Micsoda imádságforma ez, amikor az ember egészen koncentráltan valakiért közbenjár!? Egy személyért, személyekért, közösségéért, egy népért, egy országért, egy kontinensért. Imádkoztatok Párizsért, van-e most ennél konkrétabb? És ebbe a konkrétságba vajon nem foglaltatik-e bele egyetemlegesen az, amit az apostol mond, imádkoztatok, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk tejes istenfélelemmel és tisztelettel, tisztességgel. Van-e most ennél konkrétabb? Nincs ebben semmi általános. Az apostol nem valami államfilozófát ad itten, hanem rámutat: az a hatalomnak a dolga, az a királyoknak, fejedelmeknek a feladata, hogy biztosítsák a békét, azért kapták a kardot. Igen, azért kapták, hogy biztosítsák a békét, adjanak nekünk nyugodalmat, hogy megtarthassuk istentiszteletünket és emberi tisztességünket! Úgy általában? Hiszen ez mindig konkrét! Ez most így konkrét, ez most így találja el a szeg fejét, most ezért kell imádkozni. Idézzem még egyszer a költőt? Ő kétszáz egynéhány éve egy világváltoztató eseményt remélt, ünnepelt előre, intett, azt mondja: Jertek, s hogy sorsotok előre nézzétek/ Vigyázó szemetek Párizsra vessétek! Milyen sorsot nézünk most előre? Van-e most ennél konkrétabb közbenjárónivalónk? Kell-e valami mást ezen kívül mondanunk? És ez: közbenjárás. Nem szeretném hallani – bár már hallom – azt, amit hallottunk ez év elején, meg amit már hallottunk, amikor Londonban robbant a bomba, meg amikor Amerikában összedőltek a tornyok, hogy: megérdemelték... Valóban? – kedves testvérek, ez ilyen egyszerű? Nem inkább, ahogy az apostol mondja: minden emberért kell közbenjárni, - áldozatokért, kijelölt áldozato-

kért, eljövendő áldozatokért és gyilkosokért, eljövendő gyilkosokért – kimondani is rettenetes, de közbenjárásunkban ki kell mondanunk. Éspedig azért, ahogyan Kálvin mondja, amikor ezt a helyet magyarázza, azért, hogy Isten a rosszakból csináljon jót. Mert ha ezt a könyörgésünket és közbenjárásunkat nem tudjuk elmondani, így, egészen konkrétan, ebben a szorító helyzetben, akkor miért imádkozunk elvetemült gyermekeinkért, rossz útra tévedt unokáinkért, elbitangolt házastársunkért, kegyetlen főnökünkért, borzasztó emberekért, akikről függünk, akikhez ragaszkodunk, akiket szeretünk? Tartassanak közbejárások, hogy Isten a gonoszakból – így mondja Kálvin, ilyen egyszerűen, röviden – csináljon jót. És ezt kérnünk kell. Mert ahogyan a béke és a nyugalom nem magától értetődő, úgy nem magától értetődő, hogy egyszer csak valaki majd meggondolja magát és megfordul a rosszban, meggondolja magát és azt mondja, ezt mégsem akarom! Mert lehet, hogy mi, európai emberek, akik élvezzük a szabadságunknak a gyümölcsét, most szorongunk, hogy mivé lesz mindez, mivé lesz ez?! -, és értetlenkedünk, hogy miképpen mehet el valakinek az esze és válhat ilyené?! De vannak emberek és emberi közösségek vagy csoportok, mások, akik ezt nem így látják. Mi európaiak itt riadózva szemlélődünk, hogy mi lesz ebből a gyönyörű világból, amit felépítettünk magunknak, - de mások ezt nem látják gyönyörű világnak. Mi, európaiak azt gondoljuk, hogy mindenki egyetemesen szeretetről, békességről, méltányosságról, emberiességről, igazságosságról akar beszélni! Nem beszél mindenki arról. Mi azt hisszük, hogy a mi értékeink – hol vannak már ezek az értékek? – de mégis, ha elővesszük őket a sutból, s felmutatjuk, előttük mindenki térdet hajt és mindenki azt fogja mondani, hogy jaj, jaj, jaj, , hogy nem vettük ezeket észre eddig a világ más részén? De egyáltalán nem így gondolják.

A legutóbbi időszakban ezernyi vita, huzavona, politikai zajongás volt arról, hogy mit kezdjünk azokkal, akik idejönnek Európába? Nem vagyok bölcs, nem tudok receptet adni, de egyet tudok. Nem azért jönnek ide, mert szeretnek bennünket. A jó életünket szeretik, a szociális rendszerünket szeretik, az itt elérhető biztonságot szeretik, a javainkat szeretik, - nem minket szeretnek. Ám ettől nem kell kétségbe esni, hanem közbenjárást kell tartani, hogy Isten a gonoszokat tegye már jóvá.

S addig is – mondja az apostol –, most itt a sor végén: *tartassanak hálaadások!* Hálaadást kell mondanunk azért, hogy Isten meglátogatott bennünket jóval, békével, kiegyensúlyozottsággal. Ha jól számolom a saját magam életidejét - ilyen Magyarország történetében is nem volt! -, én itt, magyar földön nem láttam háborút. Egy hónappal az 1956-os forradalom után születtem, tankokat ugyan láttam, felvonuló seregeket ugyan láttam, laktanyákat láttam, de azt nem láttam és arról nem hallottam, hogy Debrecen és Szolnok között húzódná a frontvonal. Ez az én életidőm több mint fél évszázad. Volt ilyen Magyarország történetében? Volt ilyen Európa történetében, Franciaország történetében, Németország történetében, hogy földjükön nem masíroztak idegen katonák? Akkor mégis, mindezért hálaadással tartassanak a könyörgések, az imádkozások, az esedezések, a közbenjárások. Tudjuk, valójában min-

den imádságunkat hálaadással kellene kezdenünk. Csoda hát, hogy Pál itt más sorrendet állít. Pedig éppen ő az, aki felállította az imádkozás szent szabályát a Filippi levélben, amikor azt mondja, hogy *mindenkor* hálaadással vigyék el kéréseiket Isten elé. Ez az imádság szabálya. Ha egy református lelkipásztor rosszul imádkozik a szószéken, azt abból lehet megállapítani, hogy nem hálaadással kezdte. De lám Pál most mégis a végére hagyja a hálát. És azért hagyja a végére, mert ebben van most valami megelőlegezés. Nem csak kétségbeeséssel, nem csak a szükség órán, nem csak a szívünk riadalmával kell imádkoznunk. Nem csak annak a képtelenségnek az átérzésével kell könnyörögnünk, hogy nem is tudjuk, miért imádkozunk igazán. És nem csak azzal a gyermeki szerénységgel lehet Istenhez igyekezni, hogy a Szentlélek majd segítségünkre siet és kiált helyettünk! Hanem azzal a boldog reménységgel is imádkozhatunk - mert csak boldog reménységben lehet imádkozni -, mintegy előre hálát adva Istennek, hogy kéréseinket meghallhatja!

Amikor a Korinthusi levelet olvastuk az elmúlt hetekben, folyton csodálkoztam, hogy eddig én ezt nem vettem észre, hogy nem jött olyan mélyen a szívembe az, amikor azt mondja az apostol a szeretet himnusza után, hogy kövessétek a szeretetet!! Magyarán: előttünk megy a szeretet. Igen a szeretet mindig ott van, ahol vagyunk, mert ez a szeretet mindeütt-jelensége. De inkább előttünk megy. Úgy tudjuk tehát magunkat pozicionálni, hogy mindig megelőz bennünket a szeretet. S megfordítva, az imádságunkban pedig mindig minden szavunkat megelőzi a hálaadás. Ott megy előttünk. Amikor a Filippi levélben azt mondja az apostol: mindenkor hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat, akkor ezt az előrebocsátást jelzi. De most egész élethelyzetünkre nézve mondja, hogy adjatok hálát! Mert bizalomban kérünk, mert tudjuk, hogy a Mennyei Atya, ha a gyermekek kenyeret kérnek tőle, nem követ ad nekik, ha békét kérnek, nem háborút hoz; ha halat kérnek, nem kígyót ad a kezükbe, ha nyugalmat kérnek, nem nyugtalanságot ad. A Mennyei Atya még a titkon imádkozót is látja, és nyilván megfizet neki, s imádságainkat, ha a Krisztus nevében mondjuk, jóindulatú áldozatként fogadja, és a rosszakat is jóvá teszi, a nyomorúságot is békességre változtatja, a nyugtalanságban is ad nyugalmat és a háborúságot is békességre tudja fordítani. Ezért hálaadást mondunk a királyokért, minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmat élvezhetünk teljes istenfélelemmel és tisztességgel. Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt.

Nem is tudom, mire érti, hogy ez a kedves és a jó akarata Istennek? Nyilván az, hogy csendes és békés időt éljünk istenfélelemmel és tisztességgel. De talán így is érthető: az jó és kedves Isten előtt, hogy könnyörgések, imádkozások, esedezések, hálaadások tartatnak. A zsolttáros – ahogy a 2. zsolttárban hallottuk - ha szabad ezt mondani, ujjongó magasztalásában a dicsőség Istenét látja, és látja azt is, hogy a dicsőség Istenéhez nem ér fel, hozzá nem kapaszkodik föl emberi indulat, világ-összeesküvés, semmi. Mert Isten hatalmasan és dicsőségesen regnál. És odaszól a zsolttáros – mintegy, ha szabadna ezt mondani, kiszól imádságából a királyoknak, fejedelmeknek, uraknak, és ezt mondja ne-

kik: azért királyok, legyetek eszesek, és okuljatok földnek bírái, szolgáljátok az Urat félelemmel! Minden hatalmasságnak szól ez. Szól a rend hatalmának szól és szól a terror hatalmának. Szól a látható, előttünk élő, dolgainkat igazgató közösségeknek, és szól a láthatatlan közösségeknek, a terrorközösségeknek is, - azért: királyok, józanodjatok ki, és térjete meg földnek bírái, és csokolgassátok a Fiút! Mert ez a jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére jusson. Tartassanak könyörgések, imádkozások, esedezések, hálaadások minden emberekért, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Jertek, s hogy sorsotok előre nézzétek, vigyázó szemetek *Krisztusra* vessétek. Imádkoztatok Párizsért. Ámen

Imádkozzunk! Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, könyörgő szóval fordulunk most Hozzád. Könyörgünk a gyászolókért, a sebesültekért, a kétségbeesettekért, könyörgünk azokért, akiknek egy szempillantás alatt összedőlt az egész élete. Könyörgünk az ő békességükért, a nyugalmas időkért, könyörgünk a magunk békességéért, a magunk nyugalmaért, hogy istenfélő és tisztas életet élhessünk. Háríts el felőlünk veszedelmet, iszonyatot, háborút, pusztulást, terrort és retteget. Imádkozunk Hozzád, Mennyei Atyánk, szinte nincs is szavunk, de engedd, hogy az a kevés szó, amit eléd tudunk hozni, az a néhány töredékmondat, gondolat, szívünk bizonytalan dadogása mégis a mi Urunk Jézus Krisztusunk kegyelme által kedves legyen Teelőtted. S kérünk, add Szentlelkedet, aki helyettünk és bennünk is kiáltja: Abbá, Atyánk! - gyermekeid vagyunk, békességet kérünk, boldogabb időket kérünk, szívek Hozzád fordulását kérjük. Kérjük, Mennyei Atyánk, fordítsd a rosszat jóra és tedd a gonoszokat jóvá, mert az a Te akaratod, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság megismerésére. Közbenjáróink, Mennyei Atyánk, Párizsért, Franciaországért, Európáért és benne Magyarországért, az egész nyughatatlan világot imádkozunk. Közben járunk királyokért, fejedelmekért, hatalmasokért, kormányfőkért, erősekért és hatalmaskodókért, hadurakért! Urunk, intsd őket és térítsd őket Magadhoz, ragyogtasd föl előttük a Fiút, az egyetlen igaz királyt, aki a bűnök engesztelésének oltárán áldozott érettünk, s aki most melletted ül dicsőség trónján. Hadd tekintsenek reá, a békesség fejedelmére. Minden emberért közbenjárunk, közbenjárunk áldásodért, megjobbító hatalmadért, irgalmasságodért és könyörületedért. S bár gyászban és félelmekben vagyunk, mégis hadd mondjuk ki hálaadásunk szavát, Mennyei Atyánk, a jövő reménységét, hálaadásunkat azért, hogy hihetjük, meghallgatod ezt a mi könyörgésünket, imádságunkat, esedezésünket is, megsegítesz és megoltalmaz bennünket.

Add Mennyei Atyánk, hogy ez a mi hálánk és boldog bizodalunk egyre mélyebb és erősebb legyen. Magunkért is kérünk, mi, akik most együtt könyörgünk és imádkozunk, ne vond meg kegyelmedet bűnös népedtől, tőlünk, hálátlanoktól, kegyelmedet magától értetődőnek vevőktől, tőlünk, akik igazsággal, szent élettörvényeddel mit sem törődünk, hanem légy velünk,

áraszd ki ránk kegyelmedet, növeled rajtunk irgalmasságodat. Add, hogy Igéd magvetésé legyen szívünkben és ajkunkról, szívünkéből soha meg ne szűnjék a buzgó imádság, könyörgés, közbenjárás és hálaadás. Királyokért, fejedelmekért, minden hatalomban levőkért, hogy nekünk békés és nyugodt időnk lehessen teljes istenfélelemmel és tisztességgel. Ámen